

Kun Árpád

ÁRKÁDIÁHOZ

(en amont, en aval)

Drága Árkádia, a patakból kortyoltam,
s nyelvemet megcsípve figyelmeztetett a víz.
Már guggolva láttalak, hogy lábad közt
aranylik a megduplázott forrás, hogy
fönn hullámszik szoknyád a kezdeteknél,
de csak vas volt az, a rosszízű elem,
vöröslő, páfrányok billegettete sziklák.
Folyásnak föl gázolni kezdtem.
Bicskával faragott malmot léptem át,
lefetyelte a habot örök szomjasan,
még Jákob fabrikálta, mikor erre volt juhász.
S a tarka pálcával, amit a vályuba
tett Lábánnál, edzi a kecskebékát
Kovács Béla, biológiaszertáros és boncoló.
Mutatta bőrét a tornaöltözőben,
barna pikkelyes, rájöttünk, hogy kígyó lesz belőle.
Most a béka után siklik nyelvet öltve.
Szalonnát sütöttek a többiek, a zsírcseppek
szétszórt hátizsákokon kopogtak.
Temlin Lajos az iszapban pofára esve,
csak körvonala maradt, ahol süllyed.
Az első farmeres közülünk, csak ájulós,
az első sárkányrepülő lehetett volna.
Nemhiába perzseljük föl benzinnel
a patakot egy pisztráng fölött
(Jákob pettyes vesszeje uszonnal, sikosan),
tíz év múlva Jénában lángolva kihozzák,
büdös vajjal kell bekenni és kihányni,
csontvázát Schiller ajtajára szögezzük.
Úsztam, ám nehéz és fáradt lett a víz.
Mély fűben csapkodtam hirtelen,
hernyó araszolt száraz fürdónadrágomon.
A föld alatt dübörgött tovább a nagy patak,
sebaj, barlangászok követik, a Farkasék.
Üvegcsérébe léptem, itt itta le magát
szépapám, itt ütötték agyon a butéliával,
és kiitták a maradékot. Azóta
az italokat málnának nevezzük.
Kakaózom hajnalonta apámmal,

a nejlonabroszon közöttünk mászni kezd
egy édes drága kakaós csiga, megesszük.
Ki marad gyenge, és ki lesz erős?
Megássa sírját a vasúti töltés oldalán
félúton Tormásliget és Iklanberény között,
szétkergeti a gyászoló rokonokat és lepihen.
A pecsét feltöréséig sóhajtozva hallgatja
a fölötte áthúzó, kattogó vonatrajokat.
A kocsmá pincéjében szörcsög egy folyó,
nyakas, üres palackok bukdácsolnak rajta,
mint kárhozott hatyúk az Akherónon,
a részegeket elviszi, még Farkasék kiérnek.
Kénszagú fejes káposztát hoznak ebédhez,
Szalay nagymama küldte föl a pokolból.
Denevér hajukban, rosszkedvűek,
felrázzák a befőttekben alvó szilvát.
A falban sírnak, gyűlölködnek a csövek,
fürdőszoba fürdőszobára ázik,
a lakókat kitúrja egyetlen Nagy Lakó.
A házak alól előjön az isteni Ikva,
gyengéd bal kezével egészen Kolozsvárig sodor.
Etáék kamrájában patkány issza
a tojásokat, üldözöm. És végre
egy valódi, roppant malom, de nem.
Kereke előre-hátra jár, a tenger játszik vele.
Kifut. Vasmacsák nyoma a parton,
rozsdás albatrosztollat visz a szél.
A fürdőzők érthető nyelvet beszélnek,
panasztalant, nem magyart.
Hát ezek hibátlan franciák! Idáig jöttem.
Elvé tettem a folyásirányt, s öregszem.
Céltalanul elsétálok Párizsig.
A boulevard Delessert-en házmesterek
locsolják a házelőt szánalomból,
fókájuk ugat a küszöbön szalaggal
nyakában, idáig ér a sós,
óceáni levegő hatalma.
A ciklámenillatot követhetem volna
föl a Muck tetőre, nem buszoznék
a reggeli, parfümös 72-esen, bámulva,
az uszályos a Szajrán, Le Havre felé
a vashulladékkal, milyen messze csorgat.
Halkan csobognak a járdaszélek, gyönyörű
négerek hajtják a vizet nagy söprűvel.
Itt fogunk szállni kényelmesen,
előttünk a liftaknában galamb röpül,
a nagy lendkeréknél van a fészke,

az acélhálón belül, az Úr galambszerető.
Szállhatnánk, de elrontjuk
a házasságunk a hetedik emeletig.
Keserű a testünk, édes Árkádia.
Elapadt kasztáliai vázában
harmincegy éves rózsacsokor, ott kétszer
jobbra az imbolygó cselédfolyosón.
Itt alszol velem hét hónapot
egy matracon, s gyógyteás dobozod
elindul a csótányokon, ám
híredet, esküszöm, nem ők viszik szét.
Buksi fejeket terelsz békésen Saint-Cloud
bús játszómezején, értesz hozzá, istenem,
már a Szamos vizében találtál gyermeket,
hazavitted, s ő lett a hugod.
Elmosódott iskolások lógnak a bordásfalon,
folyómélyről égi tornatermet látok,
vagy a téli eső ömlik az ablakon.
Gyerekszivaj reggelente, s az elnök halála
napján becsapódik egy sirály a pékhez.
Japán szótárral rohanok egy meredek utcán
a Panthéonnak, és eltűnök, hiába erőlködöm,
elmos a felejtés férfikori nagy hozammal.
Csacsihalat vacsorálnak három
filozófusok, az egyik az izgága Pán,
és rád veti magát, a másik a vécében
az egyetlen párizsi pásztorlányt csodálja,
s valóban, a szellőzőn át derékig látszik
a karcsú vastorony. A harmadik
borforrásra lett, sokat beszél, de erről hallgat.
Szökőkutak siratják Versailles-ban
az utolsó Nagy Pásztort és az Udvart,
az egyik közülük forró vizű, az már anyámé,
tyúkot kopaszt. A gőz felcsap a meggyfa
lombjai közé, hosszan alszunk ebéd után.
Drága Árkádia, úszik benned egy aprócska hal,
kimászik a partra, megkeresztelik, lábra áll,
s elindul a vízimalom felé.